

ใช้เฉพาะในราชการ ไม่เป็นสิ่งพึงเปิดเผย

บันทึก

เรื่อง พระยาศรีเสนาขอรับบำเหน็จ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (อนุกรรมการร่างกฎหมายชุดที่ ๑) ได้พิจารณาเรื่อง พระยาศรีเสนาขอรับบำเหน็จ ซึ่งกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีส่งมาโดยหนังสือ ที่ ก. ๑๔๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๑ แล้ว

เดิมพระยาศรี เสนาเป็นข้าราชการบำนาญในฐานะรับราชการนาน ภายหลังได้กลับเข้ารับราชการใหม่

ในการกลับเข้ารับราชการใหม่นี้ พระยาศรีเสนา

ก. เป็นรัฐมนตรีมิได้ว่าการ ได้รับเบี้ยประชุม ตั้งแต่วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๖ ธันวาคม (เงินนี้จะนำมาคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ได้)

ข. ต่อมาได้รับเป็นเงินเดือนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๙ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นมา ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๐ (เงินนี้ต้องมาคำนวณบำเหน็จบำนาญ)

ค. ในที่สุดได้ลาออกจากราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๐

เวลาราชการตอนที่พระยาศรีเสนาได้รับเงินเดือนซึ่งควรนับเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ นั้น คงมีเพียง ๙ เดือน ๔ วัน

กระทรวงการคลังสงสัยว่า ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๘ พระยาศรีเสนามีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ (สำหรับเวลาราชการตอนที่ได้รับเงินเดือนในตำแหน่งรัฐมนตรี) หรือไม่

ขอเสนอให้ระลึกว่า คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยเสนอความเห็นไว้หลายเรื่องแล้วว่า มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๘ เกี่ยวกับการคำนวณจำนวนบำเหน็จบำนาญอย่างเดียวนั้น หาได้เกี่ยวกับการคำนวณเวลาราชการไม่ ฉะนั้นกรรมการร่างกฎหมายจึงเห็นว่าเวลาราชการในกรณีนี้จะนับเกินกว่า ๙ เดือน ๔ วันไม่ได้

อนึ่ง แม้ในหนังสือกระทรวงการคลังจะมีได้กล่าวถึงมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๘ ก็ดี กรรมการร่างกฎหมายก็เห็นว่าในชั้นต้นมาตรา ๒๓ นี้ พึงใช้บังคับแต่เรื่องพระยาศรีเสนา เพราะมาตรา ๒๓ ว่าด้วย “ผู้รับบำนาญที่กลับเข้ารับราชการใหม่” ในเรื่องนี้ถ้าถือว่า เมื่อพระยาศรีเสนาเข้ารับราชการเป็นรัฐมนตรี ได้รับเงินเดือนใหม่สูงกว่าหรือเท่าเงินเดือนเดิมแล้ว ก็ต้องบังคับตามมาตรา ๒๓ วรรค

แรก (ตอนท้าย) ซึ่งมีความว่า “เมื่อออกจากราชการตอนหลังให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในต่อนใหม่ และเฉพาะเวลาราชการในต่อนใหม่” (เพิ่มเข้ากับบำนาญเดิม)

กรรมการร่างกฎหมายเห็นว่าความประสงค์ของกฎหมายก็คือเวลาราชการอย่างน้อยที่ต่ำกว่าหนึ่งปีนั้น จะนำมาคำนวณหาได้ไม่ พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๘ ให้ถือเสมอไปว่า เฉพาะเวลาราชการที่นับได้เป็นจำนวนปีเท่านั้น จึงจะมาคำนวณได้ ทั้งนี้ปรากฏในมาตรา ๑๗ คือถ้ามีเวลาราชการอย่างน้อยไม่ถึงหนึ่งปีแล้ว ก็ไม่อาจคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ได้ และในมาตรา ๑๘ ตอนต้นก็เช่นเดียวกัน คือที่ให้พิเศษของปีขึ้นเป็นปี (แม้จะใช้สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญก็ดี) ก็โดยจะกันมิให้มีเวลาราชการที่ต่ำกว่าหนึ่งปีเข้ามาในเกณฑ์คำนวณ

จากถ้อยคำในมาตรา ๒๓ ดังกล่าวมาแล้วข้างบนยังปรากฏอีกว่า เวลาราชการต่อนใหม่ของผู้รับบำนาญที่กลับเข้ารับราชการอีกนั้น มิให้นับรวมเข้ากับเวลาราชการต่อนก่อนอันเป็นที่มาแห่งบำนาญของข้าราชการผู้นั้น แต่ให้คำนวณต่างหากเฉพาะเวลาราชการต่อนใหม่นั้นเท่านั้น เพราะฉะนั้นเวลาราชการต่อนใหม่จึงคงเป็น ๙ เดือน ๔ วัน ซึ่งยังไม่พอแก่การที่จะคำนวณบำเหน็จบำนาญ

โดยเหตุนี้ กรรมการร่างกฎหมายจึงเห็นว่า เรื่องการคำนวณบำเหน็จบำนาญสำหรับเวลาราชการต่อนใหม่ของพระยาศรีเสนาเป็นอันไม่มีปัญหา

(ลงนาม)     ดิเรก ชัยนาม

ผู้รักษาราชการแทน

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๔๘๑